

עפ"א 70871/09/16 - יונס עבד אלטיף נגד מדינת ישראל - הוועדה המקומית לתכנון ובניה עירון

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 70871-09-16 יונס נ' מ.י. ו.מ. לתכנון ובניה עירון ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת תמר שרון נתנאל
מערער	יונס עבד אלטיף ע"י ב"כ עוה"ד מוחמד מחאג'נה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל - הוועדה המקומית לתכנון ובניה עירון ע"י ב"כ עוה"ד עמית אופק

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בחדרה (כבוד השופט יעקב גולדברג), מיום 15.8.16, שניתנה בתיק מס' 728/07 ולפיה נדחתה בקשת המערער להורות על עיכוב ביצוע צו הריסה (להלן: "צו ההריסה" או "הצו") שהוטל במסגרת גזר דין שניתן בתיק הנ"ל ביום **26.11.2008** על ידי כבוד השופט (בדימוס) מוחמד מסארווה (להלן: "גזר הדין") ואשר הורה להרוס את מבנה המגורים שנבנה על חלקה 8 בגוש 12165 בערערה (להלן: "המבנה" ו"החלקה", בהתאמה).

בית משפט קמא דחה את הבקשה על הסף, ללא דיון, שכן המבקש אינו הנאשם נגדו הוגש כתב האישום, אלא אביו, תוך שהוא קובע כי הצגת הדברים בבקשה גובלת בהטעיית בית המשפט, באשר המערער לא ציין מלכתחילה שהוא איננו הנאשם בתיק.

2. לאחר ששמעתי את הצדדים סבורה אני שצדק בית משפט קמא בהחלטתו ואינני רואה כל מקום לקבל את הערעור.

להלן נימוקיי;

המערער טוען שהוא הבעלים של המבנה (אשר בינתיים הורחב) וכי למעשה, הוא היה הנאשם בתיק, אלא שבכתב האישום נפלה טעות כאשר נכתב בו מספר תעודת הזהות של **אביו** (שהוא יו"ר הוועדה המקומית לתכנון

ובנייה), במקום מספר תעודת הזהות שלו. לדבריו, הוא היה זה שבנה את הבית והוא היה זה שהתייצב לכל הדיונים בתיק ולמעשה הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בתיק מתייחסים אליו.

כן טוען המערער כי, בכל מקרה, גם מי שצו ההריסה אינו מופנה אליו רשאי להגיש בקשה, לפי סעיף 207 לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965, לעיכוב ביצוע הצו וכי היה על בית משפט קמא לקיים דיון בבקשתו.

המערער סוקר בהודעת הערעור מאמצים שעשה, לטענתו, על מנת להכשיר את המבנה ומציין, כי כיום ניתן לחלק מהמבנה היתר ואילו חלקו השני של המבנה, אשר סומן בהיתר, להריסה, נמצא בתהליך של לגליזציה וקיימים סיכויים טובים שיוכשר, שכן ייעוד החלקה הוא למגורים. המערער טוען כי יש בכך משום נימוק הולם לעיכוב הביצוע, על מנת לאפשר לו להשלים את הליך הלגליזציה. הוא מבקש עיכוב ביצוע למשך 24 חודשים.

3. כאמור - לא מצאתי מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא.

אכן, דרך כלל ראוי, כי בטרם מתן החלטה בבקשה מסוג זה יתקיים דיון במעמד הצדדים. אולם, בנסיבות העניין, לא ניתן לבוא בטרוניה אל בית משפט קמא על שדחה את הבקשה על הסף.

ראשית, יש ממש בדברי בית משפט קמא בדבר הטעות שעלולה הייתה להיגרם בשל אופן ניסוח הבקשה.

שנית, וזה העיקר - גם אם אצא מנקודת הנחה לפיה המערער היה בעל הדין האמיתי בכתב האישום - ואינני קובעת כך (עניין זה יידון, אם וככל שיידון, על ידי בית משפט קמא, בנפרד), הרי מדובר בצו הריסה שניתן לפני שנים רבות - עוד בשנת 2008 ולא רק שלא בוצע, אלא הבנייה הורחבה והושלמה. בנוסף, ההיתר ניתן רק לחלק מהמבנה ואילו חלקו האחר סומן, בהיתר, להריסה.

המשיבה הגישה ערר על עצם מתן ההיתר, אשר טרם נדון. המערער לא הגיש ערר על סימון חלק מהמבנה להריסה והוא אף לא הביא בבקשתו נתונים המצביעים על קיומו של "אופק" למתן היתר בנייה גם לאותו חלק, כפי שנדרש על פי הפסיקה לשם עיכוב ביצוע צו הריסה.

4. בשים לב לכל העובדות הנ"ל ועל פי בקשת המערער בלבד, ברי שאין בפי המערער כל טענה אשר מהווה נימוק ראוי לעיכוב ביצוע צו הריסה שלא בוצע מאז שנת 2008 (ללא שניתנו הארכות מועד).

לפיכך, אני דוחה את הערעור, תוך שמובהר, כי כל עוד היתר הבנייה לחלק מהמבנה שריר וקיים, אין צורך להרוס חלק זה. ככל שוועדת הערר תקבל את הערר, יהיה צורך להרוס כל חלק מהמבנה שלא יהיה לו היתר.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים, תחזיר את תיק קמא לבית משפט קמא ותסגור את התיק.

ניתן היום, י"ט טבת תשע"ז, 17 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.